

அன்பு 'பதிவுகள்' வாசகருக்கும் உலகெங்கும் உள்ள தமிழ் நண்பர்களுக்கும் வணக்கம். அச்சில் மற்றும் இணைய வளியில் வளியாகும் இலக்கியம், மொழிபெயர்ப்பு, கவிதை, கட்டுரையாவும் நம் வாசிப்பை வளப்படுத்துபவை. ஒரு விமர்சகராக மற்றும் வாசகராக அவற்றுள் சிலவற்றைப் பகிர்விரும்புகிறேன். வாய்ப்பளித்த வ.ந.கிரிதரன் அவர்கட்கு நன்றிகள். அன்பு [சத்யானந்தன்](#).

மொழிபெயர்ப்பு சிறுகதை ஐஐஐஐ ஐஐஐஐஐஐ, ஐஐஐஐ ஐஐஐஐஐஐஐஐ ஐஐஐஐஐஐஐஐ : ஹாருகி மூரகாமி; ஆங்கிலம் : கிக்கி தமிழாக்கம் : ச. ஆறுமுகம்) ஐஐஐஐஐஐஐஐ இணைத்தில் வளிவந்திருக்கும் மூரகாமியின் அற்புதமான சிறுகதைக்கான இணைப்பு [இது](#). மொழிபெயர்ப்பு நம் தமிழில் எழுதப்பட்ட கதை இது என்னுமளவு நம்மை மூரகாமிக் கு அண்மைப்படுத்துகிறது.

கதையின் இந்தப் பகுதி மூத்தாய்ப்பானது மட்டுமல்ல நம் சிந்தனையைத் துண்டித்து:

'சப்போரா விடூதியில் என்னுடைய சிறிய அறகைக் கும் ண்டு வந்த நான், அந்தப் பண்ணின் வாழ்க்கையோடு எனக்கும் தொடர்பு இருப்பதைத் தீர்நென்று கண்டணர்ந்தனே. அவளின் இருத்தலை என்னோடு பொருத்திப் பார்த்தனே. பெரும்பகுதி ஒத்திருந்தாலும் ஏதோ ஒன்று இடறுகிறது. எனக்குச் சரியாகப் பொருந்தாத ஆடையைக் கடன் வாங்கி அணிந்திருப்பதுபோல ஒரு உணர்வு. நான் இயல்பான இருப்பமதை இல்லாததாக உணர்கிறேன். என்கால்கள் கட்டப்பட்டதுள்ளன. மூன்கை மழங்கிய கைக்கோடாரி போன்ற ஒரு கத்தியால் அந்தக் கயிறை அறுப்பது கறுத்து நின்கைகிறனே. அப்படி அறுத்துவிட்டால், நான் எப்படித் திரும்பி வருவனே? அந்த நின்பைபு என்னகைக் குலகைகிறது. எப்படியானாலும் நான் அந்தக் கட்டை அறுத்தயோகவனேட்டும். அதிகமாகப் பீர்குடித்துவிட்டனே, அதனால் இப்படித்

Written by - சத்யானந்தன் -

Wednesday, 16 December 2015 04:13 - Last Updated Monday, 04 January 2016 18:48

தோன்றலாம். பனியும் அந்த உணர்வை ஏற்படும் தியிருக்கலாம். என்னால் நின்கை கமுகிந்ததில்லாம் அவ்வளவுதான். மயெம் மயென் இரண்ட சிறகுகளாக் கடியில் மீண்டும் நழுவி விழந்தனே. என நகரம். அவள் ஆட்கள்.'

இப்போது அவளுடைய ஆட்களைப் புதிய மருந்தால் கிருமிநீக்கம் செய்ய, அவள் தயார்படுத்த வேண்டும். நானுந்தான். குளிர் காலத்துக்காக என ஆட்களைத் தயார்படுத்த வேண்டும். தீவனம் சகேரிக் கவண்டும். மண்ணெண்ணெய்க் கிடங்கினை நிரப்ப வேண்டும். அந்தச் சாளரம் பழுதுபார்க்க வேண்டும். குளிர் காலம் பக்கத்து மடிலைக் குவந்தே விட்டது.'

யார் இந்தப் பணை? அவர் ஒரு உள்ளூர் தொலகை காட்சியின் தொகுப்பாளினி அறிவிப்பாளர் போன்றவர். அவர் தொலகை காட்சியில் தமது ஊர் பற்றி விவரிக்கிறார். அவர்களது ஊரில் ஒரு நதி. அதில் தங்கத்துகள் ஒருகாலத்தில் இருந்தது அதற்கென அமகைக் கப்பட்டன சாலகைகள். தொழிலாளிகளாக் கென சில குடிசைகள். அவை எல்லாம் பயன்பாடின்றிப் பழுதாகி விட்டன. நகரத்தை தேடி இளைஞர்கள் பலர் போய் விட்டார்கள். விவசாயத்துக்குப் புத்துயிர் தரவும் அந்த சிறு நகரிலேயே இருக்கவும் இன்னும் பலர் முயன்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த சிறு நகரில் ஆட்களாக் கான கிருமிநீக்க மருந்து தயாராகிறது. வாங்குவோரின் தேவையைத் தெரிவாக்கும் படி அந்தப் பணை வண்டும்கிறார். இந்த சிறு நகரம் முரகாமியதை தன் சிறுவயதில் தான் வாழ்ந்த சிறுபுருக்கே அழைத்துச் சென்று விட்டது. அங்கே உள்ள ஆட்களைத் தான் தயார் செய்ய வேண்டும் என்று ஒரு கணம் ஒரு மின்னல் எண்ணம் பளிச்சிட்டு அவருக்குள் மறக்கிறது. ஆனால் அவர் அவ்வாறு செய்வாரா? மாட்டார். அவரே கதையை இப்படித் தான் முடிக்கிறார் 'அதுபோல எத்தனையோ விஷயங்களைத் தடுக்கித் தடுர எறிந்திருக்கிறேன், நான். வளையே இன்னும் பனி பெய்துகொண்டிருக்கிறது. ஒரு நபர் ஆட்கள், இருட்டாக்குள் கண்களை மட்டிக்கொண்டன'

நகர வாழ்க்கை நம் மிடமிருந்து பறித்தவதை, பெரிய ஆளாகும் வளர்ச்சி நம் மிடமிருந்து பறித்த குழந்தைத் தன்மை இவையே போன்ற எத்தனையோ அந்த நபர் ஆட்கள் என்னும் பதிவில் நம் முன் விரிகின்றன.

சிறு நகரங்கள் மற்றும் கிராமங்கள் நம் பயன்பாட்டுக்கு எப்போதும் தயாராக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிறோம். அதைத் தாண்டி அவர் எதிர்கொள்ளும் சவால்கள் பற்றி நமக்கு அக்கறை இல்லை. சிறு நகரங்களாக் கு மட்டும்ல்ல. சகஜ் விகளாக் கும்தே அணுகுமுறை தான்.

sathyanandhan.mail@gmail.com